

باسمه تعالی

سالروز طلوع مولود کعبه امیرالمؤمنین امام علی (ع) مبارک باد

معجزه‌ای فراتر از درک زمان، در بطن آفرینش رخ می‌دهد. مکه، حیرت این اعجاز بی‌بدیل را زانو زده است. کعبه با تمام وجود، پایه‌پای فاطمه بنت اسد، درد می‌کشد. ناگهان، در خوش‌آهنگی لحظات بالادست، در مقدس‌ترین دقایق حضور، بر شاخه ابدیت، زیباترین بهار گل می‌کند. دیوار کعبه، آماده ترک خوردن است. سه روز تمام، انتظار؛ آن هم دور خانه خدا. ناگهان در مقابل دیدگان حیرت‌زده حجاز، از پیشانی کعبه آفتاب طلوع می‌کند. آسمان می‌پیچد از شوق در دل‌نشینی تبسم‌های آسمانی کودک ابوطالب. مکه پلک می‌زند ناباوری‌اش را. مکه، بر زمین می‌نشیند و پیشانی به خاک می‌گذارد، عظمت این اتفاق را. نسیم عطر خوش حضورش را می‌پراکند تا دورترین نقطه از گستره خاک. دنیا می‌پیچد در نور؛ نوری ازلی، برخاسته از عمق روشن‌ان نگاه حیدری.

نخلستان‌ها به شوق صدای تو، قد راست می‌کنند. رودها، به اشاره نگاهت، می‌خروشدند. ذره ذره خلقت، بر دوش خود، کوله‌بار محبت و ارادت تو را دارند. باغ‌های عدالت، طراوات نگاه تو را به انتظار نشسته‌اند. ای راز سر به مهر آفرینش، کاش می‌شد تمام دقایق عمر، ساحل‌نشین اقیانوس بی‌کران و جاودانگی‌ات باشیم و جرعه‌نوش به سوی معرفت.

حضرت امیرالمؤمنین امام علی (ع)، فصیح‌ترین شعر حیات و زیباترین آواز آفرینش بود. او که مهربانی را نثار عالمیان می‌کند و لاله‌ها در دشت دلدادگی از عشق او شور زندگی می‌گیرند. او که تجلی هستی و مظهر ایمان است. او که شهر دلمان همراه با نفس پاک او نفس می‌کشد و نبض هستی‌اش به تپش می‌افتد. او که دنیا از برای جلوه تمام وجودش کوچک بود و هست. او که پایان شام انتظارمان و صبح صادق شام تارمان بود. آری، علی (ع) بهار جاودانی سال‌های زندگی همه ما انسان‌هاست.

بخش فرهنگی

سفارت جمهوری اسلامی ایران